

a múzeum zárva van

Az egész ügy kezdődött, hogy a barátnőm és én szeretnénk volna megnézni a Kolláber Antal-kiállítást a Nemzeti Múzeumban. Oda is mentünk egy szép napfényes szerda délelőtt, hogy eme elhatározásunkat a gyakorlatban is megvalósítsuk.

A múzeum ajtajában egy Portás állta el az utat.

— Jó napot — köszöntünk rá.

— Jó napot — felelte a Portás, de nem mozdult el az ajtóból.

Pillanatnyi habozás után így szóltam hozzá:

— Szeretnénk bemenni a múzeumba, hogy megnézzük a Kolláber Antal-kiállítást. Mi nagyon szeretjük a Kolláber Antal műveit. Be tetszik engedni? — kérdeztem tiszteletteljes hangon, mert a Portás egy ősz szakállú, idős ember volt.

— Nem — vetette oda nekem tömören. Aztán elnézett valahová a fejünk felett.

Csodálkozva néztünk össze a barátnőmmel.

— De hát miért nem? — firtattam.

— Mert zárva vagyunk — közölte a marcona Portás, és az ajtó mellé függesztett táblára mutatott. Odaléptünk a tábla elé, és elolvastuk a feliratot. Ez állt ott:

MAGYAR NEMZETI MÚZEUM
Kolláber Antal op-art festőhegedű-művész kiállítása

NYITVA:

Minden nap 10.00 órától
(Vasárnap és hétfő szünnap)

— De hát ide az van írva, hogy nyitás tíz órakor — mondtam, visszafordulva a Portáshoz.
— Akkor hogyhogy zárva a múzeum?

— Mert zárva van — felelte a Portás barátságatlanul, és nem nézett ránk.

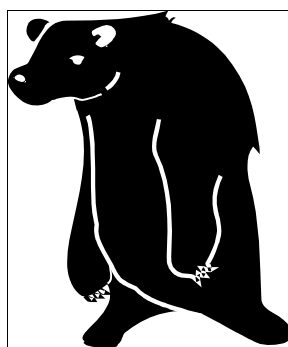
— De miért? — értetlenkedtem.

A Portás erre nagyot sóhajtott; látszott rajta, hogy nehezményezi a kíváncsiskodásomat. — Tud olvasni, fiam? — kérdezte. — Az áll ott, hogy nyitva tíz órától.

— Igen — pillantottam az órára, — és most tíz óra tizenegy perc van.

— Na látja — diadalmaskodott az öreg. — Tíz órakor kinyitottunk, tíz óra egy perckor bezártunk. Ez így szabályos, kérem.

— De hát hogyhogy? — döbbsentem meg. — Csak egy percig voltak nyitva? Hát ki hallott már ilyet?

A Portás nem felelt. Megingathatatlan szilárdsággal állta el a bejáratot, és az utcai forgalmat figyelte. Azután hirtelen fanyalgó pillantást vetett a barátnőmre.

— Különben is, még ha nyitva is lennénk, kutyával akkor sem engedhetném be — jelentette ki határozottan.

— Miféle kutyával — hültem el, — hiszen nincs is velünk kutya!

— Aha, és akkor ez itt mi? — mutatott a barátnőmre az öreg. Elképedtem. — De hát ez nem kutya, ez a barátnőm — mondtam mérgesen.

— Akkor miért ugat?

— Nem ugat, hanem beszél! — jöttem dühbe. — Azonnal engedjen be minket, vagy hívja ide a főnökét!

— Kérem, ahogy óhajtja — felelte a Portás, és eltűnt. Egy pillanat múlva elégedetten vigyorogva tűnt fel, oldalán egy pocakos, elegáns öregúrral.

— A múzeum igazgatója vagyok — nyújtotta a kezét leereszkedően a pocakos úr. — Tessék, mi a probléma?

— Ez az úr nem akar minket beengedni — mondtam megkönnyebbülve, hogy végre értelmes emberrel van dolgom. — Azt mondja, hogy a múzeum zárva van.

— Ó — mondta az igazgató, és zavartan a Portáshoz fordult. — János bácsi, mondtam már magának, hogy azért, mert nem írtuk ki a zárás időpontját, még nem kell tíz óra egy perckor becsuknia a kaput. A múzeum tizenhét óra harminc perckor zár. — A Portás zavartan lesütötte a szemét és a gombjait babrálta. — Érthető?

A Portás bólintott, és engedelmesen félreállt az útból. Az igazgató halványan rámmosolygott.

— Kicsit szenilis az öreg, de jó ember — mondta. — Kérem, nézze el neki ezt a kis incidenst.

— Ugyan — feleltem, — szót sem érdemel. — És vidáman beléptem az ajtón. Ekkor azonban az igazgató visszatorpant, és elállta az utamat. — Sajnálom — mondta, — de a kutyáját akkor is kint kell hagynia. Kösse egy fához, János bácsi majd vigyáz rá.

— Tessék? — azt hittem, nem jól hallok. De az igazgató továbbra is elállta az utat, a Portás pedig a háta mögül bólogatott bőszen felém.

Az igazgató a barátnőmre mutatott. — A kutya — mondta. — A múzeum területére tilos állatokat bevinni. Kint kell hagynia.

— De hát ez nem kutya — mondtam idegesen, — hanem a barátnőm!

Az igazgató az égre emelte tekintetét, és morgott valamit a bajsza alatt a laza erkölcsű fiatalságról.

— Nem-sza-bad! — szótagolta szigorúan. A barátnőmre néztem: szegény szólni sem tudott az ijedtségtől.

— Na ebből elég! — kiáltottam. — Beengednek minket vagy sem?

— A kutyával nem — csóválta a fejét az igazgató és a Portás egyszerre.

Szerencsére éppen ekkor feltűnt a közelben egy rendőr.

Odakiáltottam neki, mire a rendőr odajött hozzánk, és nagyot tisztelgett.

— Jó estét kívánok! — mondta, és végigmért mind a négyünket. — Mi a baj?

— Ez a fiatalember kutyával akar bemenni — mondta gyorsan az igazgató.

— Pedig zárva is vagyunk — tette hozzá a Portás, de az igazgató csendre intette.

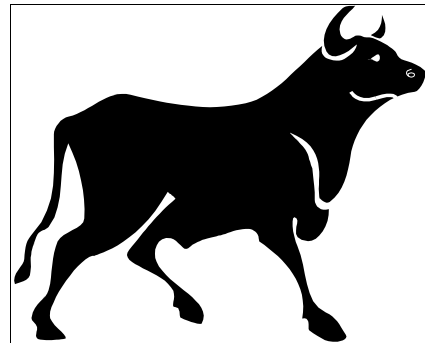
A rendőr alaposan megvizsgált engem, aztán a barátnőmet; végül megkérdezte: — Igaz ez? Záróra után akar bemenni?

— De hát nyitva vannak! — fakadtam ki. — Az igazgató úr épp az előbb mondta, hogy fél hatig van a nyitvatartási idő!

— A probléma itt a kutya — mondta tisztelettel az igazgató. A rendőr körülnézett.

— Miféle kutya? — kérdezte. Az igazgató megint a barátnőmre mutatott. — Hát ez itt, ni. A rendőr felvonta a szemöldökét.

— De hát ez nem kutya — mondta. — Ez egy csinos ifjú hölgy. — A barátnőm pukedlizett a rendőr felé.

Az igazgató megzavarodva pillantott hol a rendőrré, hol a lányra. Végül megdörzsölte a homlokát. — De az előbb még kutya volt — mondta, és igyekezett valahová máshová nézni.

— Sosem volt kutya — jelentettem ki diadalmasan, — csak ezek az urak állítják azt.

— Maga csak ne örüljön, fiam — fenyegetett meg a gumibottal a rendőr. — Igazán tudhatná, hogy a múzeumok fél hatkor zárnak. Menjen szépen haza a barátnőjével együtt, és jöjjenek vissza holnap rendes időben.

— De hiszen... még csak fél tizenegy... — dadogtam. — Csak...

— Ugye, megmondtam — kiabálta a Portás. — És holnap különben is hétfő, egész nap zárva vagyunk!

— Maguk nem normálisak! — csattantam fel. — Holnap csütörtök lesz, és most még csak fél tizenegy múlt pár perccel!

— Ne vitatkozzon, kérem! — szólt rám a rendőr. — Menjenek haza, ne zaklassák ezeket az urakat! Azt hiszik, mert szólásszabadság van, meg demokrácia, mindent lehet?! Micsoda dolog ez.

— De... — kezdtem, de a rendőr a gumibotjával az utca felé mutatott.

— Menjenek már, mielőtt beviszem magukat — parancsolta. Mit volt mit tenni, szomorúan elindultunk a villamosmegálló felé. — És ha legközelebb jön, a kutyáját hagyja otthon! —

kiabálta utánunk a Portás. A múzeum ajtaja ezután becsukódott.

Kint az utcán szótlanul bandukoltunk mind a ketten. Hirtelen egy magas, szemüveges srác állított meg, és tüzet kért. Magam is rágyújtottam, és hirtelen ötlettől vezérelve megszólítottam.

— Figyelj csak — mondtam a srácnak, — meg tudnád nekem mondani, hogy pontosan mennyi az idő?

— Persze — nézett a srác az órájára. — Tíz óra negyvenhat perc.

— Köszí — mondtam. — És milyen nap van ma?

— Szerda — vágta rá a srác, és beleszívott a cigijébe. Azután pillantása a barátnőmre tévedt. — Milyen aranyos kiskutya! — mondta. — Megsimogathatom?

És megsimogatta.

az ellopott autó

— Jó napot kívánok — mondtam az irodában ülő rendőrnek. — Szeretném bejelenteni, hogy ma reggelre virradóra a házam előtt eltűnt az autóm.

— Biztosan ellopták — mondta a rendőr.

— Igen, ezért szeretnék feljelentést tenni ismeretlen tettes ellen.